

ſtaaet ſaſt ſluttet til nogen af Parterne perſonlig. Jeg har iſſor udtalt, at det ikke var mig om Perſonerne at gjøre, men at det, jeg ønskede, var kun Grundlovens Fordringer gjennemførte. Det er det ſamme Standpunkt, jeg ſaſtholder endnu, men den nuværende Regjering har ved flere Leiligheder viiſt, at den opfatter Grundloven paa en ſaa forſkjellig Maage fra den, hvorpaa den opfattes af Flertallet her i Salen, at jeg ikke ſer, at det er muligt for Flertallet at opgive ſine Fordringer, uden med d. t. ſamme i Grunden ganſke at opgive det, hvorfor det her er tilføede. Derfor kan jeg ikke fortaenke diſſe Mænd i, at de ikke kunne opgive det Standpunkt, ſom de iſſor havde indtaget, fordi de derved vilde erklære, at det var et ubefindigt Skridt, de havde gjort dengang, og man vilde ikke kunne anſe dem for at være alvorlige Mænd, naar de kunde komme bort derfra. Jeg har ikke beſtyldt Regjeringen for, at den indtog ſin Stilling af ond Villie mod vort Lands Udvikling, jeg tror lige ſaa godt om den, ſom jeg tror om Flertallet i denne Sal, jeg tror, det er Overbeviſningen, der leder dens Skridt, og der er jo ogſaa mange Medlemmer af dette Thing, ſom give dens Opfattelse Biſalb. Jeg bebrejder ikke Nogen Noget i denne Henſeende; idet jeg fordrer for mig ſelv, at min Opfattelse ſkal være min Regel, maa jeg ogſaa finde mig i, at de andre benytte den ſamme Ret. Jeg vilde ønske, at det var muligt at ſkille Perſonerne fra Sagerne, jeg vilde ønske, at man fra den Regjerings Side, ſom vi nu have, kunde høre en Udtaleſe, ſom gif i det Mindſte noget de Fordringer imøde, der ſtilles fra det herværende Flertal, og da ſkulde jeg gjøre det, ſom jeg tidt i mit lange parlamentariſke Liv har gjort, ſlutte mig til dem, der ville praktiſk Forſoning, udfættende mig i Dørigt for alt Slags Spot, fordi man kan vige af fra Principerne lige over for Livets Fordringer. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ſte Valgkreds (Det. Panſen) holdt ſtrengt paa Principerne, han ſyntes ikke at bryde ſig om Livets Fordringer; men vi andre, der ere bleve ældre i Verden, vide, hvor lidt det er muligt at ſaae Principerne og Livet til at paſſe ſammen, og at det derfor er en klog Fremgangsmaade, en Fremgangsmaade, ſom gjør den Væ, der følger den, at opgive Noget af de ſtrenge Principers Fordring af Hensyn til Folkets Vel og Fædrelandets Fremtid. Jeg ſiger, at jeg vilde ønske, at det, naar nærværende Adreſſe ſkulde frem, hvilket er ſket, jeg kan ſige ikke blot mod min Villie, men mod mit Vidende, var muligt ikke med et Ord at omtale Miniſteriet. Men Sagen er jo den, at man har alſor ſtor Agtelſe for det nuværende Miniſteriums Perſoner til, at man kan tænke ſig, at de kæmpe for det, de kæmpe for, uden at det er deres inderſte Overbeviſning, og ſaalænge vi alſaa have dem, maa vi vente, at de væſentlig vilde holde derpaa, om de end maaſke kunne ſtrække ſig noget over til den anden Side. Men er det ikke ofte gaaet ſaalædes her i Verden, — man veed ikke, hvad

det er, der forhindrer det —, men Tilfældet er det, at den ſamme Sag kan blive fremmet af nogle Mænd, medens det er aldeles umuligt at ſaae den fremmet af Andre. Det er Noget, ſom jeg i det Mindſte ogſaa har oplevet her, at det perſonlige Moment er paa en uheldig Maade kommet til at være en Standſning for den gode Forſtaaelse, for den fredelige Samvirken, og derfor er det jo, jeg kan tænke mig, at en ſaa velſindet Mand ſom den ærede Adreſſeindbringer har maattet komme til i ſit oprindelige Forſlag at udtale ſig ſaalædes, ſom han har gjort. Denne Adreſſe kan ikke vedtages af Flertallet i denne Sal uden en ſtor Reſignation. En ſtor Selofornegtelse maa der til, for at de kunne ſtemme for den — jeg mener ikke blot for Vædringsforſlaget, men ogſaa for det oprindelige Forſlag — idet der deri ſtilles en ſaa ſjern Udiſigt til at naae det, de ønske, at man kan ſige ſom det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgkreds ſagde angaaende en Kamp, ſom han mente foreſto, hvad jeg meget gjerne giver ham Ret i, at det kan være, at ingen af dem oplever det. Det er en umaadelig Reſignation at gaa ind paa et ſaadant Forſlag; men, mine Herrer, naar man er i det heldige Tilfælde ſom jeg, at ſtaa ſaa aldeles udenfor de ſtridende Parter, men man dog ſom jeg deler Grundanſkuelse med Flertallet her i Salen, ſaa vil jeg ſige, at jeg giver det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds Ret i den Paafand af ham, at naar en ſaadan Adreſſe er kommet frem, og den er kommet frem i to Skikkelſer, er det nødvendigt, derſom den ſkal have nogen gavnlig Frugt, at der viſes Reſignation i høieſte Grad af den Kløgeſte, og det er jo Noget, ſom vi Alleſammen gjerne vilde være, hvis det var muligt, og derfor ſiger jeg: lad os, der holde paa Grundloven og ikke forlange Andet end, hvad denne hjemler, viſe Reſignation med Hensyn til den Hurtighed, hvormed vore Ønſker kunne opnaas, men lad os paa den anden Side holde faſt ved, at, idet vi ſtemme for Adreſſen, hvori der ikke med et Ord tales om parlamentariſk Regjering, om folkelig Selvſtyrelſe, huſte paa, at det fra alle Sider er indrømmet, at i Grundloven ſelv er Spiren dertil; lad os ſaa taalmodigt ligesom Landmanden, der venter efter at ſe Sæden voze frem, vente. Maaſke kan der komme gunſtige Forhold, ſom, længe hænd vi drømme derom, kunne bringe os hen til det, hvortil vore ſtrange Fordringer ikke have kunnet bringe os. Lad os erindre, at en af de Løgne, kan jeg godt ſige, ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 1ſte Valgkreds upaataalt for, et Dieblif ſiden fremſatte.

Formanden: Det ærede Medlem tager feil. Der blev ſagt, at der var en Løgn i Situationen. Jeg fandt ikke Udtrykket ganſke ſmag-